

Debreceni Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
Bhar.III.436/2025/12.

A Debreceni Ítéltábla Debrecenben, a 2026. január 15. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A testi sértés vétsége miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Nyíregyházi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2025. június 17. napján kihirdetett 1.Bf.39/2025/5. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést 100 (száz) napi tételre enyhíti. Az így kiszabott pénzbüntetés összege 130.000 (százharmincezer) forint.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A harmadfokú eljárásban felmerült 8.400 (nyolcezer-négyszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A vádlott személyazonosító okmányának száma: személyi igazolvány száma.

A határozat ellen további fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

[1] A Kisvárdai Járásbíróság 2024. december 5. napján kihirdetett 4.B.104/2024/6. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat az ellene testi sértés vétsége [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen magánvádlól magánvádló jelentett be fellebbezést, a vádlott terhére, bűnösségének megállapítása végett, a vádlott az ítéletet tudomásul vette.

[3] A másodfokon eljáró Nyíregyházi Törvényszék, a 2025. június 17. napján megtartott nyilvános ülésen az elsőfokú ítéletet megváltoztatta. A részbeni megalapozatlanság kiküszöbölését követően az elsőfokú bíróság által megállapítotthoz képest eltérő tényállást megállapítva a vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés vétségében [Btk. 164. § (1) és (2) bekezdés], a vele szemben a Kisvárdai Járásbíróság 12.B.185/2024/14. számú ítéletében alkalmazott próbára bocsátást kimondó rendelkezését hatályon kívül helyezte, és a próbára bocsátást megszüntette. Ezért, valamint a próbára bocsátással érintett további testi sértés vétsége [Btk. 164. § (1) és (2) bekezdés] miatt – halmazati büntetésül – 200 napi tétel, 1.300 forint egynapi tétel összegű, összesen 260.000 forint pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén az átváltoztatásról és a magánvádló által megfizetett feljelentési- és fellebbezési illeték visszatérítéséről.

[4] A másodfokú ítélet ellen a vádlott – törvényi határidőn belül – felmentésért, az ítélet megváltoztatása és az elsőfokon eljáró Kisvárdai Járásbíróság ítéletének „visszaállítása” érdekében fellebbezett, amelyet röviden a másodfokú ítélet hiányos megállapításaival és helytelen ténybeli következtetésével indokolt, valamint sérelmezte, hogy a törvényszék nem vette figyelembe a sértett folyamatban lévő ügyeit.

[5] A magánvádló az ítéletet nyomban tudomásul vette, később azonban írásban súlyosítás érdekében fellebbezést jelentett be, amelyet a Nyíregyházi Törvényszék 2025. július 8. napján kelt 1.Bf.39/2025/10. számú végzésével - mint törvényben kizárat - a Büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 588. § (1) bekezdése alapján elutasított.

[6] Az iratok felterjesztését követően a harmadfokon eljáró ítélőtábla a Be. 620. § (2) bekezdése alapján intézkedett a vádlott részére védő kirendeléséről, mivel a harmadfokú bírósági eljárásban védő részvétele kötelező.

[7] A harmadfokú bíróság a másodfellebbezést, mivel a magánvádló nyilvános ülés kitűzését indítványozta, a Be. 620. § (1) bekezdés második fordulatára és a Be. 621. § (3) és (4) bekezdéseire tekintettel nyilvános ülésen bírálta el, melynek során figyelemmel volt a Be. 617. §-a alapján alkalmazandó Be. 599. §-ában írtakra is.

[8] A vádlott védője a nyilvános ülésen akként foglalt állást, hogy az első- és másodfokon eljáró bíróságok közül a járásbíróság hozott helyes döntést akkor, amikor a vádlottat felmentette, mivel a vádlott következetes tagadásával szemben mindössze a magánvádló, magánvádlól vallomása szolgált bizonyítékkal, olyan kívülálló tanú nem volt, aki igazolta volna, hogy a vádlott fojtogatta az édesanyját, sőt édesapja a vádlott állítását erősítette meg. Megállapítható ugyanakkor, hogy az események előtt a sértett kerteszkedett, valamilyen eszköz ezért bizonyosan volt nála, ezzel hadonászott, ezért a vádlott valóban eltolta magától a sértettet, aki viszont két alkalommal megpofozta őt, ezért ténykérdés, hogy a sértett, és nem a vádlott volt az, aki agresszíven lépett fel. A másodfokú bíróság téves álláspontja szerint a rögzített sérülések máskor és más személytől nem jöhetnek létre. Azt azonban figyelmen kívül hagyta, hogy a cselekménysor lezárultát követően, a rendőrök kiérkezéséig legalább egy óra eltelt, ezután került csak sor a sértett kórházba szállítására, ezért kétséget kizáró bizonyíték nincsen arra, hogy a vádlott okozta a sérülést, amely csupán kipirosodás formájában jelent meg és akár allergiás reakció is lehetett. Összességében tehát az eldöntendő kérdés az, hogy a bíróság a vádlott vagy a sértett elmondásának ad helyt. Kérte figyelembe venni, hogy jelenleg is legalább 10 polgári- és büntetőeljárás folyik a sértett ellen.

[9] Mindezek alapján, az in dubio pro reo elvére hivatkozva, a másodfokú ítélet megváltoztatását és az elsőfokú döntésnek megfelelően a vádlott felmentését, másodsorban a büntetés enyhítését kérte, a vádlott büntetlen előéletére, az időmúlásra és arra hivatkozva, hogy a cselekmény igen rövid ideig tartott.

[10] A magánvádló a nyilvános ülésen tett észrevételében azt kérte, hogy a vádlott hagyja el a portát, mert a történetek óta is folyamatosan bántalmazza.

[11] A vádlott az utolsó szó jogán hangsúlyozta, hogy nem ártott senkinek, ezt igazolja büntetlen előélete is, megjegyezve, hogy a sértettel közös háztartásban kénytelenek élni és ebből több vita is van, ám azokat minden alkalommal a sértett kezdeményezi. Összességében, csatlakozva védőjéhez, továbbra is felmentését kérte.

[12] A védelmi fellebbezés részben megalapozott az alábbiak szerint.

[13] Az ítéltáblának először abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a harmadfokú felülbírálat lehetősége megnyílt-e. A Be. 615. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz, a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bírósággal ellentétes döntése esetén. Ugyanezen szakasz (2) bekezdés a) pontja szerint ellentétes a döntés – többek között – akkor, ha a másodfokú bíróság olyan vádlott bűnösségét állapította meg, akit az elsőfokú bíróság felmentett. Jelen ügyben ez a helyzet, a harmadfokú eljárás lehetősége tehát joghatályosan megnyílt.

[14] Az ítéltábla, mint harmadfokú bíróság ezért, a fentieknek megfelelően, a Be. 618. § (1) bekezdés a) pont aa) és ab) alpontja alapján felülbírált a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését és azon rendelkezését, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntésével összefüggő felülbírálata eredményezett, továbbá a b) pont értelmében az első- és másodfokú eljárást, arra tekintet nélkül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. Emellett a Be. 618. § (2) bekezdése alapján hivatalból vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezéseket is. Tekintve, hogy az ügyben egy tényállás és egy vádlott volt érintett, a felülbírálat terjedelme egyértelmű volt.

[15] Az ítéltábla a felülbírálat során a Be. 607. § (1), 608. § (1) és 609. § (1) bekezdésébe ütköző, az egész ügydöntő határozatra kiterjedő olyan eljárási szabálysértést, amely az ügy érdemi elbírálását kizárta volna, nem észlelt.

[16] A harmadfokú felülbírálat a fentiek mellett nyilvánvalóan magában foglalta az ellentétes döntéssel érintett, a másodfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottságának vizsgálatát is. A Be. 619. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a döntését arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan.

[17] A harmadfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék helyesen ismerte fel, hogy az elsőfokú ítélet tényállása részben megalapozatlan, a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja szerint hiányos, emellett a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja alapján helytelen ténybeli következtetésen is alapult. A másodfokú bíróságnak a Be. 593. § rendelkezései szerint lehetősége van a részbeni megalapozatlanság kiküszöbölésére, ugyanezen szakasz (1) bekezdés c) pontja alapján az ügyiratok tartalma, ténybeli következtetés vagy bizonyítás alapján eltérő tényállás és a felmentett vádlott bűnösség megállapítására. Helyesen jutott arra a következtetésre, hogy bizonyítás felvétele nem szükséges, a részbeni megalapozatlanság az ügyiratok tartalma és ténybeli következtetés alapján orvosolható (Kúria Bhar.III.1297/2023/15.). A részbeni megalapozatlanság kiküszöbölése a törvényszék számára a másodfokú eljárásban kötelező volt, mivel azt a törvény mérlegelést nem tűrő kötelezettségévé teszi (BH2019. 220., Kúria Bhar.I.166/2019., EBH2019. B.9., Kúria Bhar.III.1436/2018.).

[18] Ennek megfelelően helytállóan rögzítette ítéletében a rendelkezésre álló bizonyítékok (a rendőri jelentés és a látlelet) alapján a tényadatokat és állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság – indokolási kötelezettségét megszegve - a rendelkezésre álló bizonyítékokat ugyan ismertetette, de azt valójában nem értékelte, nem vetette össze egymással és nem adott számot arról sem, hogy kinek a vallomását fogadta el és azt mire alapította. A másodfokú bíróság irathűen rögzítette, hogy a sértett által a nyak elülső részén, mindkét oldalon, a fejbiccentő fölött elszenvedett sérülések nemcsak bőrpírral jártak, hanem minimális duzzanattal is, szemben a védelmi hivatkozással. Megjegyzendő, hogy a sértett szavahihetőségének megítéléséhez - az okirati bizonyítékok mellett - fontos személyi

bizonyítékok is rendelkezésre álltak, tanú³ és tanú⁴ tanúk ugyanis vallomásaikban megerősítették, hogy még a kórházból hazaérkezve is észlelték a sértett nyakán a külsérelmi nyomokat, tanú⁴ tanúnak pedig a sértett be is számolt a történetekről, amely megegyezett későbbi vallomásaival. Fontos adalékul szolgált továbbá a vádlott vallomásának értékeléséhez, hogy az eljárás során ő maga semmilyen magyarázattal nem szolgált a sértett sérülései keletkezésének lehetséges eltérő módjára és idejére. Mivel mindezek mellett az eljárás során semmilyen adat nem merült fel arra vonatkozóan, hogy a sérülések a rendőrök kiérkezéséig eltelt időben keletkeztek volna, esetleg más személy, vagy önsértés által, ezen védői hivatkozás sem foghatott helyt. A másként történés lehetősége tehát kétség kívül kizárható volt, csakis arra volt következtetés levonható, hogy a sértett sérüléseit a vádlott okozta.

[19] Összességében tehát a másodfokú bíróság törvényes eljárást követve, okszerűen állapította meg, hogy a járásbíróság által megállapított tényállás részben megalapozatlan és ennek megfelelően került rögzítésre az elsőfokú bíróság által megállapítottól eltérő tényállás is.

[20] Az eltérően megállapított ítéleti tényállás alapján helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jogi szabályoknak.

[21] A büntetés kiszabása körében, az indokolás kiegészítésével az alábbiakat rögzíti az ítéltábla.

[22] A Btk. 164. § (1) bekezdése szerint, aki más testi épségét vagy egészségét sérti, testi sértést követ el. Ugyanezen szakasz (2) bekezdése értelmében, ha a testi sértéssel okozott sérülés vagy betegség nyolc napon belül gyógyul, az elkövető könnyű testi sértés vétsége miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

[23] A Btk. 79. §-a értelmében a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el (speciális és generális prevenció). A Btk. 80. § (1) bekezdése szerint továbbá, a büntetést az e törvényben meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő- és súlyosító körülményekhez.

[24] A másodfokú bíróság helyesen rendelkezett továbbá a vádlottal szemben a Kisvárdai Járásbíróság korábbi ítéletében alkalmazott próbára bocsátást kimondó rendelkezés hatályon kívül helyezéséről és az abban alkalmazott próbára bocsátás megszüntetéséről a Btk. 66. § (1) bekezdés a) pontja alapján, melynek folyamánként, ezen bűncselekmény [Btk. 164. § (1) és (2) bekezdés] miatt is büntetést kellett kiszabni, ezáltal halmazati büntetés kiszabása vált szükségessé.

[25] Figyelemmel kellett lenni ezért a Btk. 81.§ (1)-(3) bekezdéseiben rögzített halmazati büntetés szabályaira is, melynek értelmében az irányadó büntetési tételkeret három hónaptól három évig terjedő szabadságvesztés volt.

[26] A Kúria 56/2007. Büntető kollégiumi véleményében foglaltak figyelembevételével a törvényszék helyesen rögzítette az alanyi- és tárgyi bűnösségi körülményeket, hangsúlyozni szükséges azonban, hogy a büntetés kiszabásánál a bűnösségi körülményeket egymással egybevetve összefüggésükben kell értékelni, nem a számuk, hanem az adott esetben meglévő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál (BKv. I. pont).

[27] Emellett a büntetés kiszabása során a bíróságnak figyelemmel kell lennie a büntetőjog általános elveire és az Alaptörvényből fakadó alkotmányos követelményekre is, „a büntetéssel történő jogkorlátozásnak meg kell felelnie az arányosságnak, a szükségszerűségnek és az ultima ratio elveinek” (1214/B/1990. AB határozat). A szankció arányossága azt is jelenti, hogy a hasonló tett elkövetőit hasonló büntetéssel kell sújtani az elkövetett tethez, és a bűnösség mértékéhez is viszonyítva, de az arányosság vizsgálata a sérelem, a kár, a bűnösség foka, a bűncselekmények súlya egybevetését is feltételezi. Az arányosság jelenti a tettarányosságot, de a büntetésnek az elkövető személyiségéhez is igazodnia kell. A hasonló súlyú bűncselekményekre, illetve a hasonló személyi körülményekkel jellemzett elkövetőkkel szemben nem szabad lényegesen eltérő szankciókat alkalmazni.

[28] Valamennyi szempontot egybevetve, a másodfokon eljáró törvényszék helytállóan járt el akkor, amikor a bűnösnek kimondott vádlottat, halmazati büntetésül, a Btk. 50. § (1) és (2) bekezdései alapján pénzbüntetésre ítélte, a bűncselekmény kisebb tárgyi súlyára és az elkövető kedvező személyi körülményeire tekintettel szabadságvesztés büntetés kiszabása nyilvánvalóan eltúlzott lett volna. A pénzbüntetés bűncselekmény tárgyi súlyához igazodó napi tétel számát azonban az ítéltábla eltúlzottan súlyosnak ítélte, különös figyelemmel a bírói gyakorlatra, ezért a védői másodfellebbezésnek helyt adva, a napi tételek számát - a Btk. 50. § (3) bekezdése alapján - 100 napi tételre enyhítette, az egynapi tétel összegének változatlanul hagyása mellett, tekintve, hogy a vádlott vagyoni- és jövedelmi viszonyai nem voltak ismertek. A pénzbüntetést mindezek alapján 130.000 forintra enyhítette.

[29] A 2024. évi LXIV. törvény 25. § a) pontja alapján a jogszabály (egynapi tétel összege) vádlott terhére történő időközbeni változása miatt, amely 2025. március 1. napján lépett hatályba, a Btk. 2. § (1) bekezdése alapján a bíróság az elkövetéskori kedvezőbb jogszabályt alkalmazta.

[30] A másodfokú bíróság a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén az átváltoztatásra vonatkozó, valamint a feljelentési- és fellebbezési illetékekre vonatkozó rendelkezései helyesek és törvényesek voltak, azok kiegészítést nem igényeltek.

[31] Mindezek alapján az ítéltábla, mint harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben foglaltak szerint, a Be. 624. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[32] A harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről, mivel a fellebbezés részben eredményre vezetett, a Be. 613. § (2) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

[33] Rögzítette továbbá a vádlott időközben megváltozott személyazonosító okmányának számát, a Be. 184. § (2) bekezdés e) pontja alapján, figyelemmel a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontjára.

[34] A harmadfokú bíróság ítélete ellen a további fellebbezés lehetősége kizárt, ezáltal a másodfokú bíróság ítélete az ítéltábla döntésének megfelelően jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. január 15.

Dr. Gömöri Olivér s.k. a tanács elnöke, Dr. Mocsáry Eszter s.k. előadó bíró, Dr. Deák Judit s.k. bíró

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 1.Bf.39/2025/5. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla jelen ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. január 15.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke